

Ce am învățat în Olanda

Olanda, o țară care la simpla rostire a numelui îți aduce în minte o multitudine de idei, de la biciclete, la saboții din lemn tradiționali, de la lalele, la Amsterdam, iar Amsterdam, ei bine, Amsterdam îți aduce un zâmbet pe buze! Dar noi o să intrăm mai adânc în societatea olandeză!

După ce am fost în acest schimb cultural, pot să spun că propriul sentiment național a căpătat un contur mai puternic, dar în același timp dorința de cunoaștere și de a călători mi-a sporit. În primul rând, la primul contact cu olandezii am observat o mare diferență între comportamentul lor față de al nostru, al românilor. Ei sunt mai conservatori și mai reticenți în același timp, nu se uită cu ochi buni la “nou”, se acceptă în situația în care se află. Aici, din punctul meu de vedere, românii au un mare plus. Noi suntem niște căutători ai noului, ai schimbării – dar ce bine ar fi dacă am reuși să trecem dicolo de vorbe!

Unde au ei de câștigat ? La nivelul societății. În Olanda, prin faptul că sunt conservatori, ridică oarecum nivelul de trai, lumea este mai rece, dar orașele lor sunt “calde”. Ce m-a impresionat cel mai mult a fost un restaurant care avea ceva special. Avea un staff format integral din persoane cu dizabilități, mai exact, toți aveau sindromul Down. Mi s-a părut interesant pentru că li s-a dat o șansă acelor persoane să capete starea normalității, le-a oferit ocazia de a face ceva ce și alți oameni fac, le-a schimbat viața integrându-i firesc în comunitate, în societate. Un asemenea demers cântărește mai mult decât toate cuvintele care s-ar putea spune pe tema incluziunii sociale.

Deasemenea, îi consider pe olandezi oameni cu un mare respect pentru ei înșiși, dar și pentru cei care au trecut prin momente grele. Mulți dintre olandezi nu spun niciodată că le este foame sau că nu mai pot mânca. De ce? Pentru că în timpul celui de-al doilea război mondial, mulți olandezi au murit înfomețați, iar pentru a le aduce un omagiu acestora, folosesc alte cuvinte când le este foame, pentru a arăta faptul că ei nu cunosc adevărata foame, nu cunosc cum este să fi cu adevărat înfometat. Poporul lalelelor nu se îngrijește pentru că este frumos, nu aruncă gunoaiele sau resturile la coș pentru că ajută la înfrumusețarea țării, nu se salută pe străzi chiar dacă nu se cunosc pentru a fi ospitalieri, ci face toate acestea din respect pentru ei înșiși, pentru spațiul în care trăiesc, pentru celălalt.

M-a impresionat și mijlocul lor principal de transport: bicicletele; oriunde mergeam, vedeam biciclete, biciclete și... parcuri pentru biciclete. La școală toată lumea venea pe bicicletă, la serviciu majoritatea mergeau pe bicicletă, când ieșeau în oraș mergeau cu bicicleta. Așa da! Un mod de deplasare foarte util și, de ce nu, very Eco. Din nou, un gest menit să “vorbească” la modul concret despre cum se poate lupta împotriva poluării și a risipirii resurselor tot mai puține

ale planetei!

Olanda, țara sub nivelul mării, sălașul lalelelor, cu bune cu rele, este o țară frumoasă, care are ce să ofere, iar cei care se ocupă de turism se pricep să pună țara în evidență, se pricep să facă din “țânțar armăsar” și să încânte “călătorul”, făcându-l să-și dorească să se mai întoarcă. Acum, aștept să văd ce părere vor avea ei despre România noastră dragă unde, incredibil sau nu, totul este posibil.

Cosmin Dogărescu, 10 D